

I skyrius

21.42

– **N**e, nesutinku.

– Kai tau paskambinau, buvai visiškai pasiruošęs.

– Bet tada dar nežinojau apie orą. Tokiu skristi neįmanoma, Eina.

– Rūkas nėra ištisinis. Esant tokiam skristi įmanoma. Jis panašus į debesis. O gal tavo internetinėje skrydžių mokykloje to neišaiškino?

Jaunasis lakūnas pavartė akis.

– Atlantos oro uostas uždarytas. *Uždarytas*, supranti? Kaip dažnai tai nutinka? Oro sąlygos turi būti labai prastos, antraip Padėkos dienos išvakarėse niekas oro uosto nebūtų uždaręs. Turėk proto.

Eina prispaudė mėsingą ranką prie širdies.

– Proto turiu. Aš tiesiog proto įsikūnijimas. O štai klientas... Jam nerūpi, kad oro uostas uždarytas. Jis nori, kad ši dėžė iš čia, – jis plojo per gulinčios ant ruošos stalo jam už nugaros juodos metalinės dėžės viršų, – nukeliautų *ten*, – jis parodė maždaug pietų kryptimi, – šįvakar. Aš jį patikinau, kad tai bus padaryta.

– Vadinasi, turi ryšių su užsakovu problema.

„Eina“ jį vadino, pirma, todėl, kad saujelė tikrąjį jo vardą kada nors žinojusių žmonių jį pamiršo, antra, todėl, kad jo

užsakomųjų reisų ir krovinių gabenimo bendrovė vadinosi „Eina velniop!“

Vyresnis, negu prisipažino esąs, Eina turėjo didžiulį pilvą, kuris atliko tą patį vaidmenį kaip įtaisas kliūtims nuo bėgių šalinti garvežio priekyje: retas galėdavo pastoti kelią jam dramblinant. Kadangi jį amžinai spausdavo terminai, būdinga jo veido išraiška buvo rūsti.

Tačiau kad ir kokia grėsminga buvo ta išraiška, ji nesutrikdė piloto, kuris nenorėjo skristi iš Kolambuso Ohajuje į Atlantą, kur šventinio meto keliautojams orai jaukė griežtus grafikus ir gerai apgalvotus planus.

O jeigu tavo verslas buvo krovinių gabenimas oru, kur svarbiausia, kad klientas neturėtų pretenzijų, oras trukdė tavo pragyvenimo šaltiniui.

Nevilties apimtas Eina žiaumojo neuždegtą cigarą ir stumdė jį tarp pageltusių dantų. Bendrovės – oro uosto nuomininkės darbuotojams rūkyti buvo draudžiama. Taisyklės – jo, bet cigarai taip pat jo. Taigi jis grauždavo cigarą kaskart, kai kas nors keldavo jam rūpesčių, kurių jam nereikėjo. Kaip dabar.

– Nė vienas tikras lakūnas neišsigastų nedidelio rūko, – įtikinėjo jis.

Pilotas piktai į jį dėbtelėjo.

Gerai. Tik sau Eina pripažino, kad rūkas daugiau negu nedidelis. Joks gyvas žmogus panašaus dar nebuvo matęs. Šį ryt atsibudę Atlanto pakrantės gyventojai pamatė, kad rūke skendi visi miestai ir miesteliai. Rūkas sukėlė pavojų eismui ir bendrą sumaištį rytiniame JAV trečdalyje ir nerodė jokių ženklų, kad išsisklaidys.

Orų kanalo reitingai augo kaip ant mielių. Meteorologams, galima sakyti, svaigo galva nuo šio reiškinio; vienas jų apibūdino jį kaip „biblinį“, kitas kaip „epochinį“. Eina nebuvo tikras, ką reiškia šis žodis, bet jo ausiai tai skambėjo niūriai. Tas prakeiktas rūkas jam reiškė prarastas pajamas.

Hartsfildo–Džeksono ir kituose didesniuose daugiau nei dešimties valstijų oro uostuose Padėkos dienos išvakarėse, kai atrodė, kad visi šalyje stengiasi iš ten, kur yra, nusigauti kur nors kitur, į orą nekilo keleiviniai ir krovininiai lėktuvai. Eina spėjo, kad oro transporto bendrovės raizgys šią painiąvą iki Kalėdų, bet jam tai nerūpėjo.

Jam rūpėjo, kad visi jo lėktuvai būtų ore ir pirmyn atgal per kuo trumpesnę laiką gabentų tai, už ką žmonės moka. Angare lizdus sukantys paukščiai pinigų neuždirba. Jam reikėjo, kad šis lakūnas taptų vyru, ir greitai, – tuomet jis įrodys ne veltui patikinęs klientą, tokį daktarą Lambertą, kad ši dėžė iki ryto atsidurs Atlantoje.

Tikėdamasis tiek sugėdyti jaunąjį lakūną, kad šis išskris, Eina nužvelgė jį su neslepama panieka.

– Lengvai galėtum nusukti, jei tik labai norėtum. Bijai rūko ar baiminiesi, kad rytoj nespėsi laiku į mamytės vakarienę – kalakuto ir moliūgų pyrago?

– Aš lauksiu, Eina. Daugiau šia tema nesikalbėsiu.

Lakūnui buvo netoli trisdešimties. Net tokį vėlų vakarą jis buvo švariai nusiskutęs, elegantiškai apsirengęs laisvomis juodomis kelnėmis ir baltais marškiniais. Akys buvo vaiskios, tarsi nebūtų pažeidęs FAA – Federalinės aviacijos administracijos – nurodymo negerti nė lašo aštuonias valandas prieš skrydį ir šitiek laiko būti miegojęs.

Eina turėjo daugybės metų patirtį akimis vertinti visų lygių lakūnus, nuo kiečiausių asų iki skraidančiųjų purkšti pašėlius chemikalais. Šitą nusprendė esant labai rimtą pedantą, skraidantį pagal instrukcijas – šitoks neturi nė menkausio supratimo apie lakūno nuojautą ir nepažintų, net jeigu toji įkąstų jam į šikną. Šitoks laikosi taisyklių, kad ir kas būtų. Visų taisyklių. Visada. Be išimčių.

Eina norėjo jį pasmaugti.

Tramdydamas šį norą jis pamėgino dar kartą:

– Skrisi „Beechcraft“. Jam ką tik atliktas kapitalinis remontas. Aprūpintas visomis naujausiomis techninėmis priemonėmis. Naujos sėdynės. Be galo lengvai valdomas.

Lakūnas nenusileido.

– Kai oras Atlantoje pasitaisys, o oro uostas vėl bus atidarytas...

– Už dešimt dienų! – rėkte pertraukė jį Eina. – Net jeigu jis vėl būtų atidarytas šią minutę, praeis ne viena valanda, kol priims visus, laukiančius eilėje tūpti. Per tą laiką suges tavo sumuštiniai su tunu.

Klientas sutiko sumokėti už dėželę su maisto tiekėjų pietumis „įgulai“. Ji buvo pristatyta labai tvarkingai sudėta į baltą kartoninę dėžę. Ši taip pat gulėjo ant ruošos stalo jiems už nugaros.

Eina grėsmingai suniurnėjo:

– Arba jie suges, arba bus nugvelbti.

Jis metė žvilgsnį į sofą kitoje koridoriaus pusėje prie tolimosios sienos. Į ją bjauru buvo žiūrėti. Jos apmušalai turkio ir gelsvai rudos spalvos langučiais buvo gumbuoti, šiurkštūs, išmarginti riebalų ir dar velniaižin kokių dėmių.

Bet baldo būklė, rodės, nė kiek nerūpi išsitiesusiam ant jos vyrui. Jis gulėjo aukštiekninkas, susinėręs rankas ant pilvo, ir miegojo užsidengęs veidą nežinia kelerių metų aviacijos žurnalu užsiraičiusiais lapais.

Eina apėjo pilotą. Vis dar pusbalsiu tarė:

– Pro čia skraido įvairiausių tipų.

– Saugosiu savo pietus, kol galėsiu išskristi.

Eina susijaudinęs atsiduso.

– Tavo krovinyms juk ne koks rodeo bulius.

Jis iš tikrųjų gabeną vieną tokį bjaurų prunkščiantį gyvulį iš Šajeno į Abiliną lėktuvu DC-3. Tas bjaurybė visą kelią spyriojosi. Bulius, ne lėktuvas – šį valdyti buvo vienas malonumas. Jeigu atmintis Einos neapgauna, tai buvo 1985 metais. Tada jis buvo jaunas, padūkęs ir liesas. Na... liesesnis.

Jis atsiduso ilgėdamasis gerų senų laikų, paskui vėl ėmė įtikinėti lakūną.

– Šįvakar gabensi tik prabangią įrankių dėželę.

– Oro uostas uždarytas, Eina.

– Pagrindinis taip, bet...

– Kaip ir visi maži trijų šimtų kilometrų spinduliu nuo Atlantos.

Eina pastūmė cigarą iš vienos burnos pusės į kitą, tada iškėlė rankas – jis pasiduoda.

– Gerai, tu laimėjai. Gausi didesnę dalį.

– Negalėsiu išleisti papildomų pajamų, jei būsiu negyvas.

Eina nukando permirkusį cigaro galą ir spjovė gumulą į šiukšlinę.

– Tu nemirsi.

– Teisingai. Nes aš neskrisiu, kol neišsisklaidys rūkas ir vėl nebus atidarytas oro uostas. Lėktuvas užpildytas degalais ir pasiruošęs skristi, kai tik gausim leidimą. Gerai? Ar galim baigti tas šnekas?

Jis atsitiesė, kad atrodytų aukštesnis.

– Dabar – esminis klausimas. Ar kukurūzų spragėsių automatas vis dar neveikia?

Tai taręs pilotas pasisuko ir nusekė ten, iš kur sklido degintų kukurūzų grūdų kvapas – koridoriumi į lakūnų poilsio kambarį.

Suskambo Einos mobilusis.

– Palauk. Gal čia tavo leidimas.

Pilotas sustojo ir pasisuko. Eina atsiliepė.

– Klausau.

Skambinančiam prisistačius, Eina iškėlė smilių parodydamas, kad šio skambučio jis ir laukė. Skambino jo kolega, nuomos pagrindais dirbantis Hartsfildo–Džeksono oro uoste.

– Taip, taip, jis pasiruošęs. Gali skristi. Baisiai nekantrauja, – pridūrė perverdamas pilotą piktu žvilgsniu. – Ką? Nukreipti kur?

Jis klausėsi dar pusę minutės vis labiau susiraukdamas.

– Ne, nemanau, kad dėl to bus bėdos.

Jau tardamas šiuos žodžius suprato klystantis.

– Nėra PVA sistemos? Tu esi tikras, kad kas nors ten bus ir įjungęs šviesas?

Lakūnas krūptelėjo. Piloto valdoma apšvietimo sistema būtų leidusi jam įjungti tūpimo tako šviesas iš jo kabinos.

– Gerai, – tarė Eina. – Smulkmenas atsiųsk man elektroniniu paštu. Viską supratau.

Jis išjungė mobilųjį ir tarė pilotui:

– Mums pasisėkė. Nuomininkas turi aerodromą netoli miestelio Džordžijos šiaurėje. Klientas pasitiks tave ten. Jis jau išvažiuoja iš Atlantos automobiliu. Kelio dvi–pustrečios valandos, bet jis nori...

– Džordžijos šiaurėje? Kalnuose?

Eina niekinamai numojo ranka.

– Jie neaukšti. Iš tikrųjų ten tik priekalniai.

– Ar jis valdomas?

– Ne, bet nusileidimo takas šiam lėktuvui užtektinai ilgas, jeigu... e... nutūpsi pačiame jo gale, o šoniniai vėjai nebus pernelyg stiprūs.

Iš lakūno veido išraiškos supratęs, kad jis abejoja, Eina spragtelėjo pirštais.

– Turiu geresnę sumanymą.

– Lauksiu, kol vėl atsidarys Atlantos oro uostas.

– Skrisi „Cessna 182“.

Lakūnas suprunkštė iš juoko.

– Ta gelda? Nemanau.

Eina sužaibavo akimis.

– Tas paukštis skraidė gerokai anksčiau, negu gimė tavo tėvelis.

To nereikėjo sakyti, nes lakūnas vėl sukikeno.

– Kaip tik tai ir turėjau galvoje.

– Na gerai, jis nėra toks jaunas ir prašmatnus kaip „Beechcraft“, šiek tiek susidėvėjęs, bet jis patikimas, jis yra čia, ir tu skrisi. Kol sudarysi skrydžio planą, aš įpilsiu degalų. Ta vieta vadinasi...

– Luktelk, Eina. Aš sutikau skristi „Beechcraft“, į valdomą oro uostą, o ne rizikuoti nevaldomoje oro erdvėje virš kalnuotos vietovės, tirštame kaip žirniené rūke, ir leistis trumpame take, kur veikiausiai pūs stiprūs šoniniai vėjai. Ir viltis, kad kas nors ten bus ir įjungs nusileidimo tako šviesas? – jis papurtė galvą. – Nė nesvajok.

– Sumokėsiu tau trigubai.

– Neverta. Turėčiau būti beprotis, kad sutikčiau. Įspėk klientą ir paaiškink, kad niekas negali atgabenti šiandakt to, kas yra toje dėžėje. Gaus ją, kai pasitaisys oras. Stebėsiu jį ir išskrisiu, kai tik galėsiu.

– Atsisakai šio skrydžio, ir mano bendrovė su tavim jokių reikalų nebeturės.

– Nieko panašaus. Jums velniškai reikia lakūnų.

Jis pasiėmė dėželę su pietumis, perėjo per vestibulį ir pasuko koridoriumi.

Eina panosėje nusikeikė. Jis pagrasino tuščiai ir tas savimi patenkintas šunsnukis tai suprato. Jam reikėjo pilotų skraidyti įvairių kategorijų, klasių ir tipų lėktuvais, tokių, kurie galėtų įlipti į kabiną ir išskristi, vos tik gavę nurodymą.

Šitas buvo šiknius, bet viengungis, todėl lengviau sukalbamas negu šeimas turintys vyrai. Jis troško sukaupti savo sąskaitoje skrydžio valandų, kurias galop galėtų parodyti samdydamasis dirbti komercinėje keleivinių skrydžių bendrovėje.

Ir, tiesą sakant, jis turėtų būti visiškai beprotis, kad skristų į tą aerodromą kažkokiam užkampyje šiomis daugiau negu abejotinomis oro sąlygomis. Bet jis ne beprotis. Jis – ramus, sveiko proto, be reikalo nerizikuojantis lakūnas.

Einai reikėjo jo priešingybės.

Jis pažiūrėjo į sofą kitoje vestibulio pusėje, dar kartą pastūmė cigarą į kitą burnos kampą, užsitraukė kelnes po nemenu pilvu ir giliai įkvėpė.

– Ei, Rajau!

Vyras ant sofos nieko neatsakė.

– Rajau, – jau garsiau tarė Eina, – tu nemiegi?

Išsikėtojęs vyriškis nė nekrustelėjo, bet Eina kalbėjo toliau:

– Patekau į keblią padėtį. Švenčių laikotarpis prasidėjo šlykščiai, o tu žinai, kad per jį uždirbu pusę metinių pajamų. Tas vyrukas pakišo man kiaulę, o...

Eina nustojo kalbėti, kai Rajus Maletas nusiėmė nuo veido tą seną žurnalą. Jis apsivertė ant šono ir nuleido kojas ant grindų.

– Taip, aš girdėjau.

Jis atsistojo, metė žurnalą ir pasiėmė odinį švarką bei skrydžių krepšį.

– Kur aš skrendu?

22.21

Rajus nusprendė neskristi „Beechcraft“ dėl priežasčių, nurodytų to kito piloto, kurio vardo jis nežinojo ir kuris jam nė kiek nerūpėjo. Eina atliko „Cessna 182“ priešskrydinį patikrinimą, o Rajus tuo metu įsijungė kompiuterį vienoje iš laukiamųjų salių. Jis susirado svetainę, pateikiančią oro uostų aeronuotraukas.

Jis įdėmiai apžiūrėjo Hovardvilio apygardos aerodromo vaizdą iš viršaus, įsidėmėjo vietovės pobūdį ir kaip aerodromas derinasi prie jos, paskui atsispausdino nuotrauką, kad galėtų ją pasiimti.

Jis paskambino į skrydžių tarnybą ir sudarė savo skrydžio planą naudodamasis skrydžio pagal prietaisus taisyklėmis. Prietaisais jis pasikliaus nuo pakilimo iki nusileidimo. Čia nebuvo nieko neįprasto – neįprastas buvo tik rūkas.

Norėdamas gauti patikimos informacijos, tik ne iš kokio nors televizijos studijos tipelio su karūnėlėmis aptrauktais dantimis ir pomada suteptais plaukais, jis prisijungė prie kelių tinklaraščių, susijusių su skrydžiais, pasižiūrėti, kas juose plepama. Kaip ir tikėjosi, beveik visi šiandien įkelti pranešimai buvo apie rūką ir jo keliamą velniavą. Jame skridę lakūnai įspėjo kitus, kad didžiuliuose plotuose matomumas lygus nuliui.

Vienoje iš svetainių surinkęs savo naudotojo vardą, Rajus uždavė klausimą apie Hovardvilį. Gavo krūvą atsakymų. Pirmas buvo toks: „Jei galvoji ten skristi šįvakar, kokios spalvos gėlių nori ant savo karsto?“

Kitas buvo toks: „Saugokis elektros linijų. *Jeigu* nusigausi iki tūpimo tako, rimtai susikaupk. Tas bjaurybė nelygus kaip skalbimo lenta.“

Kiti pranešimai buvo panašūs, įspėjimai juose buvo pajvairinti pakaruokliškais juokeliais ir nepagarbiais pašmaikštavimais, labai mėgstamais neuniformuotų pilotų. Internetinių pokalbių esmė buvo tokia: Rajus pasielgtų protingai, jei šįvakar neskristų ten, kur susiruošė.

Bet Rajus dažnai gaudavo tokių įspėjimų ir vis tiek skrisdavo.

Net Eina atrodė susirūpinęs, o jam tai buvo nebūdinga. Vienintelis dalykas, dėl kurio ši senį Rajus matė susijaudinusių, buvo trikojė katė, vieną dieną iššubčiojusi į angarą. Gyvulėlis buvo perkaręs ir blusų apniktas. Katė šnypstė ir mėgino įdrėksti kiekvienam prie jos prisiartinusiam. Bet Eina iš karto ją pamėgo ir šėrė, kol toji sustiprėjo tiek, kad įstengė iššubčioti. Vieną naktį ji taip ir padarė, o tada niekas daugiau jos nematė. Rajaus apie ją paklaustas Eina atsakė pastebimai kimiu balsu: „Ta nedėkinga bjaurybė pabėgo.“

Tuomet Rajui pavyko žvilgtelėti į gerai slepiamą švelnesnę Einos pusę, o dabar vėl, kai Eina atlydėjo jį ant kilimo ir tūpimo tako, kur pasirengęs laukė darbinis arklys „Cessna“.

Eina stenėdamas pasilenkė patraukti nuo ratų trinkeles, paskui, pabambėjęs apie prakeiktą nebelaikantį kelį, tarė:

– Dėžė diržu pritvirtinta prie antrojo piloto sėdynės.

Rajus linktelėjo galvą ir jau norėjo lipti į kabiną, bet Eina atsikrenkštė rodydamas, kad nori dar kai ką pasakyti. Išsitraukęs iš burnos cigarą, pasižiūrėjo į neuždegtą jo galiuką.

– Žinai, Rajau, neprašyčiau tavęs šįvakar skristi, bet prasi-deda šventinis laikotarpis, o...

– Jau sakei.

– Ką gi. Šiaip ar taip, esi geriausias lakūnas skristi tokio-mis sąlygomis.

– Užuoat pataikavęs, gal skirsi premiją?

– Be to, – negirdomis nuleidęs Rajaus žodžius apie pre-miją, Eina kalbėjo toliau: – abejoju, ar sąlygos tokios blogos, kaip visi leidžia suprasti.

– Aš irgi tuo abejoju. Veikiausiai jos dar blogesnės.

Eina linktelėjo, tarsi irgi baimintųsi, kad šitaip yra iš tik-rųjų.

– Pristatęs krovinį, neskubėk grįžti.

– Koks tu malonus, Eina.

– Bet jeigu parskraidinsi lėktuvą rytoj iki pietų...

– Žinoma.

– Suprantu, kad tai būtų greita kelionė į abi puses, bet tau daug miego nereikia.

Rajus įgudo puikiai verstis kuo mažiau miegojęs ne tik todėl, kad dėl šios savybės tapo lankstesnis FAA taisyklių atžvilgiu, – o krovinių vežėjų bendrovės vertino, kai laisvai samdomi jų lakūnai būdavo lankstūs, – bet ir todėl, kad kuo mažiau miegojo, tuo mažiau sapnuodavo.

Eina kažką kalbėjo apie ano piloto nusineštą dėžę su pie-tumis.

– Galėčiau iškaulyti sumuštinį iš to šykštuolio, jei nori pa-siimti į kelionę.

– Baisia nemėgstu tuno.

– Aš irgi. Gal nuo ryto liko pora nešviežių spurgų.

Rajus papurtė galvą. Eina žiaumojo cigarą.

– Klausyk, Rajau, tu tikras, kad...

– Kam tie patarimai ir pamokymai, Eina? Kaupi ryžtą prieš atsisveikinant mane pabučiuoti?

Einos atsakas buvo greitas ir nemandagus. Jis apsisuko ir nuriogline atgal į pastatą. Rajus įlipo į kabiną, paskambino skrydžių tarnybai, gavo leidimą ir trumpai įsibėgėjęs pakilo.

1.39

Iki kelionės tikslo likus keliems kilometrams, Atlantos centras leido jam artintis naudojantis VOR/DME sistema*. Dispečeriui Rajus pasakė, kad saugiai nutūpęs skrydžio planą anuliuos.

– Linkiu sėkmingai nutūpti, – atsakė vyrukas, sprendžiant iš balso – kuo nuoširdžiausiai.

Rajus nutraukė ryšį ir įsijungė nuomininko bazės dažnį.

– Čia Lapkritis devyni septyni penki trys septyni. Kas nors ten yra?

Ausinėse Rajus išgirdo treškant, paskui:

– Esu čia. Bradis Vaitas. Tu – Maletas?

– Kas dar pas jus atskrenda?

– Niekas daugiau nėra tiek pamišęs, kad mėgintų. Tikiuosi, tau pavyks – vien todėl, kad galėčiau paspausti tau ranką. Gal net sukrapštysiu buteliui alaus tau.

– Priversiu tesėti žodį. Artinuosi naudodamasis VOR/DME sistema, už penkiolikos kilometrų, tūkstančio dviejų šimtų metrų aukštyje, netrukus pradėsiu pakopinį žemėjimą. Įjunk šviesas.

– Jau įjungtos.

– Nusileidau į 975 metrų aukštį. Vis dar nėra velnio nemačiau. Kokia ten apatinė debesų riba?

* Lėktuvams tūpti padedanti kombinuota radionavigacinė sistema, susidedanti iš dviejų radijo švyturių, VOR – kampui nustatyti ir DME – atstumui išmatuoti. (Čia ir toliau pastabos vertėjo.)

– Nieko nematyti beveik iki pat žemės, – atsakė Bradis Vaitas.

– Turi daugiau gerų naujienų?

Vyras nusijuokė.

– Nėkrėsk kvailysčių paskutinėje pakopinio žemėjimo stadijoje, nes maždaug už keturių šimtų metrų nuo tūpimo tako esama elektros linijų.

– Taip, jos parodytos schemoje. Ar labai stiprūs šoniniai vėjai?

Bradis pasakė jam vėjų kryptį ir greitį.

– Mums jie nestiprūs, bet tai ne visai gerai. Jeigu būtų kiek stipresni, išsklaidytų tą rūką.

– Visko neįmanoma turėti.

Rajus įdėmiai stebėjo aukščiamatį. Prisiminęs pavardę krovinio dokumentuose, paklausė:

– Daktaras Lambertas ten?

– Dar ne, bet turi pasirodyti. Ką gabeni?

Rajus žvilgtelėjo į juodąją dėžę.

– Nėklausiau, nežinau.

– Šitaip skubama... Manau, ten turi būti širdis ar panašiai.

– Nėklausiau, nežinau. Man nerūpi.

– Tai kodėl to ėmeisi?

– Todėl, kad iš to gyvenu.

Po akimirkos Bradis tarė:

– Girdžiu tavo variklį. Ar jau matai tūpimo taką?

– Dairausi.

– Nerviniesi?

– Dėl ko?

Bradis sukikeno.

– Gausi du butelius alaus.

Drėgmės karoliukai ant priekinio lango virto vingiuotais upeliukais. Už jų Rajus nematė nieko, vien rūką. Jeigu sąlygos išties tokios, kaip jas apibūdino Bradis, Rajus tikriau-

siai pamatys tūpimo tako šviesas tik atsidūręs tiesiai virš jų, ruošdamasis leistis. Todėl jis džiaugėsi nusprendęs skristi mažesniu lėktuvu – neteks nerimauti, kad „Beechcraft“ nesusistos iki tako galo ir reikės stengtis jį sustabdyti, kol nesirėžė į žemę tolimajame jo gale. Be to, degalų bakai bus beveik tušti ir tai lengvins tūpimą.

Ne, jis nesinervino. Jis pasitikėjo prietaisais ir buvo įsitikinęs, kad įstengs saugiai nusileisti. Nors sąlygos blogos, jam yra tekę skraidyti ir blogesnėmis.

Šiaip ar taip, jis buvo pasiruošęs atskristi ir vylėsi, kad netrukus pasirodys tas daktaras Lambertas. Jis nekantravo sulaukti, kada daktaras pasirašys gavęs krovinį ir jis galės užpulti maisto prekių automata, – jeigu tik Bradžio bazė tokį turi, – o tada nušliaužti į lėktuvo galą miegoti.

Eina buvo išėmęs dvi papildomas kėdes, padarydamas daugiau vietos kroviniui. Norėdamas, kad nakvoti po skrydžio liekantiems lakūnams nereikėtų mokėti už motelio kambarį, Eina parūpino miegmaišį. Jis dvokė prakaitu ir vyrais. Nežinia, kiek pilotų į jį bezdėjo, bet šiandakt Rajui tai bus nė motais.

Jis nusnūdo „Eina velniop!“ bazėje, bet mažokai. Miegas nebuvo jo mėgstamiausia laisvalaikio pramoga, bet jam reikėjo kelias valandas numigti prieš ryte skrendant atgal.

Jis priminė sau įspėti Bradį, kad neužrakintų pastato išeidamas namo, nes Rajus negalės naudotis tualetu. Aišku, jei tokio ten esama. Jam teko skristi į aerodromus, kur...

Pro rūką jis pamatė mirkčiojant tūpimo tako šviesas.

– Gerai, Bradi. Matau jūsų šviesas. Tas alus – geras ir šaltas?

Atsakymo neišgirdo.

– Bradi, užmigai?

Kitą akimirką į priekinį langą pašvietė lazerio spindulys ir pataikė Rajui tiesiai į tarpuką.

– Po perkūnais!

Jis instinktyviai iškėlė kairę ranką ir užsidengė akis. Po kelių akimirų ta verianti šviesa užgeso, bet žala jau buvo padaryta. Jis buvo apakintas svarbiausiu nusileidimo metu.

Jis perkratė viską galvoje per vieną akies mirksnį.

Žemė greitai priartės. Lėktuvas suduš – tai buvo bemaž neišvengiama, kaip ir jo žūtis.

Paskutinė jo mintis: *Velniai rautų, bemaž laikas!*